

kretní školní obci místní školní rada jakožto nejnižší veřejný úřad správy školské a zákonná representantka školní obce a školy má býti organizována.

Porušení práv školní obce po případě školy však st-lé ani nevytýkají, nehledě ani k tomu, že by nebyli ani povoláni, aby školní obec nebo školu zastupovali.

ad 2. Ani v tomto směru nelze stížnosti dáti za pravdu. Neboť nejde tu vůbec o výkon práva volby členů místní školní rady, které podle § 21 zákona č. 292/20 přísluší obecním zastupitelstvem přiškolených obcí podle ustanovení §§ 63 a 64 vol. řádu do obcí, nýbrž teprve o již zmíněné organizační rozhodnutí předsedy zemské školní rady o zřízení místní školní rady jednotné.

Vzhledem k tomu nelze spatřiti nezákonnost v tom, že žal. úřad st-lům upřel legitimaci v řízení správním a jest tedy stížnost bezdůvodná.

Č. 1777.

Policejní právo trestní (Slovensko): Odvolá-li strana v řízení policejně trestním — a to třebaš teprve v řízení opravném — své doznání, nelze za skutkový podklad rozhodnutí bráti skutečnosti zjištěné toliko tímto odvolaným doznáním (platí i pro obor uher. pol. říz. trestního).

(Nález ze dne 22. prosince 1922 č. 19.452.)

Prejudikatura: Boh. č. 113 adm.

Věc: Mořic Sch. v B. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o trestní nález.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: — — — —

Trestním nálezem služnovského úřadu ve Velkých Topolčanech ze dne 10. června 1920 č. — st-l uznán vinným přestupkem §§ 8 a 9 zák. čl. VII z r. 1888 spáchaným tím, že 6. května 1920 z jarmarku v F. do obce B. nechal bez dobytčího pasu vésti resp. hnáti dva koně a odsouzen podle § 154 téhož zákona k pěněžité pokutě 200 K, při nedobytnosti do vězení na dobu 10 dnů.

Odvolání st-lovo bylo jak ve druhé tak i ve třetí instanci zamítnuto z důvodů v odpor vzatého rozhodnutí.

O stížnosti, kterou podal st-l do rozhodnutí žal. úřadu, uvážil nss takto:

Trestní nález opírá se o doznání st-lovo, že poslal svého sluhu s koněm na cestu bez pasu, ponechav si pas u sebe. Nehledě ani k tomu, že toto doznání učinil st-l jen o koni jediném, takže doznání to nebylo úplné a nesouhlasilo s obsahem trestního oznámení (§ 124 tr. ř. policejního), neměl žal. úřad přehlédnouti tu okolnost, že st-l původní doznání své v rekursu a stejně i v odvolání z rozhodnutí II. instance změnil, tvrdě a nabízejí o tom důkaz výsledkem svědků, že oba koně pasem nekrytí

a k jeho povozu přivázání nebyli jeho koně, nýbrž koně Evžena W., jenž je k jeho vozu ve F. přivázal, že koně ty měl po cestě pod mocí Josef P., W-ův gazda, kdežto pasy na zapřažené koně st-lovy měl jeho kočí Martin J. při sobě.

Tímto tvrzením odvolal st-l své původní doznání.

Žal. úřad nechal tato tvrzení st-lova nepovšimnuta, resp. nepokládal je za závazná. Poněvadž jiných zjištění mimo výslech st-lě v celém řízení nebylo, opírá se výrok žal. úřadu, ponechávající důvody prvé stolice v platnosti, de facto opět jen o původní doznání st-lovo, ačkoliv, odvolá-li strana v řízení policejně trestním své doznání, nelze za skutkový podklad rozhodnutí bráti okolnosti zjištěné jediné tímto odvolaným doznáním, byť bylo doznání to odvoláno teprve v řízení opravném.

Tento právní názor vyslovil a obšírně odůvodnil nejvyšší správní soud ve svém nálezu ze dne 30. května 1919 č. 2634 (Boh. č. 113), na jehož odůvodnění se proto podle § 44 jedn. ř. poukazuje. Na tomto právním názoru trvá nejvyšší správní soud i pro obor uh. řízení policejně trestního (srovn. §§ 199 a 200 nařízení bývalého uherského ministra vnitra č. 65.000 z roku 1909).

Bylo-li tedy původní doznání dodatečně odvoláno, odpádl tím jediný podklad pro zjištění a posouzení skutkové podstaty přestupku stěžovateli za vinu kladeného. Tvrzení, jimiž st-l v opravných prostředcích původní své doznání nahradil, nejsou pro posouzení st-lovy viny irrelevantní. § 8 zák. čl. VII. z r. 1888 nařizuje, že koně, když jejich vlastnictví se mění anebo když se dopravují, musí býti opatřeni dobytčím pasem, a to i v oběhu tuzemském, a podle § 154 téhož zákona trestá se ten, kdo proti § 8 zvířata bez dobytčího pasu prodává, kupuje anebo dopravuje. Jest tedy věcí osoby, která koně dopravuje, resp. při dopravě doprovází, aby se mohla pasem vykáhati. Odpovídá-li skutečnosti tvrzení st-lovo, že oba koně, o které jde, totiž koně k jeho povozu přivázání, nejsou majetkem jeho, nýbrž Eužena W., jenž je k povozu přivázal a že na povozu tom seděl gazda W-ův Josef P., byl osobou koně dopravující Eugen W., a osobou koně doprovázející Josef P. Pak by nemohl býti činěn st-l odpovědným za nedostatek pasu ohledně koní těchto.

Nevyšetření těchto st-lem namítaných okolností tvoří tedy podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo naříkané rozhodnutí dle § 6 zák. o ss zrušiti.

Č. 1778.

Pozemková reforma: I. * Stížnost proti výpovědi st. poz. úřadu z hospodaření na zabraném statku, ve které se vytýká toliko porušení jiných předpisů než §§ 12—25 zák. náhr., patří před nejv. spr. soud (§ 20 zák. náhr.). — II. * Nepříčí se zákonu, když si stát chce zabrané a převzaté lesy velkostatku podržeti k účelům hospodaření na nich (§§ 5 a 10 zák. zábor., §§ 26 a sl. zák. náhr. a § 1 zák. příděl.) — * Není třeba, aby stát byl již zapsán za vlastníka zabraného statku, když dává st. poz. úřad výpověď z hospodaření na něm (§ 23 zák. náhr.). — IV. * Byly-li v době, kdy st. poz. úřad dává výpověď z hospodaření na zabraném statku, uplatněny již nároky podle §§ 3 a) a 11 zák. zábor.,